

stillet sig ugunstig til. For Midtjyllands Egne og for mange andre jyske Egne vilde en Skat som Landstingets Ejendoms-skyld komme til at virke i allerhøjeste Grad uheldigt, ja, mere end uheldigt, i mange Tilfælde ødelæggende. Disse Ejendomme ere opdyrkede ikke alene med stor Flid og Energi fra Ejernes Side, men ogsaa ved Hjælp af betydelige Laan, og de ere opdyrkede i Tillid til, at der ingen Hartkornsskatter hvilede paa dem. Naar nu pludselig Ejendommen skal beskattes efter sin fulde Værdi uden Hensyn til den Gæld, der hviler paa den, er det aldeles øjensynligt at der vil foregaa en økonomisk Omvæltning for saadanne Ejeres Vedkommende, som neppe kan være forsvarlig. Det er mig heller ikke bekendt, at man noget Sted saa pludselig, som her er foreslaaet, har gjort et saadant Spring. Man har overalt, f. Eks. i Sverige, gaaet igennem en Overgangsperiode. Det var ogsaa det, der var Tanken med vor Skattereform i 40'erne, da man lod en Del af de gamle Skatter blive hvilende fast, medens det kun var de ny tilkomne Skatter, man straks forandrede. Der er jo her foreslaaet en Undtagelse. For Skovplantningernes Vedkommende indrømmer man, at der skal være en Skattefritagelse i de første 20 Aar. I et andet Lands Lovgivning, i Ungarn, har man udvidet dette Princip ikke saa ganske lidt, der har man taget ogsaa det, som man her til Lands kalder Hedeegnsdyrkning, med, men kalder det Landopdyrkning, hvortil der er anvendt ganske særlige Omkostninger, og hvorved hidtil ubrugbart Land er bragt ind under Dyrkning. For saadanne Arealers Vedkommende har man givet 15 Aars Skattefritagelse, medens man ellers med Hensyn til Nyplantninger har en lignende Regel som Landstingets Forslag. Ogsaa dette tror jeg er noget, der maa overvejes i det Fællesudvalg, der bliver nedsat.

Kildebeskatningen er jo bleven saa udførlig omhandlet, at det ikke vil være nødvendigt at komme ret meget ind paa den. Jeg er ikke i Stand til at se, at de vægtige Betragtninger, der ere blevne anførte baade fra den ærede Ordfører og fra det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) om den Indflydelse, det vil have for Kursen af vore Kreditforeningsobligationer i Udlandet, i mindste Maade ere blevne afkræftede. Jeg tror ikke, at man paa nogen Maade vil kunne nægte, at det, at vi paalægge en saadan Skat, i høj Grad vil svække vort Marked for Kreditforeningsobligationer i Udlandet, ikke mindst ved den Frygt, det

vil vække for, at man ved at fortsætte med saadanne Foranstaltninger vil komme til en yderligere Forøgelse af Renteskatten. Den Virkning, det vil kunne have til at trykke Kursen, vil muligvis være meget større, end selve den Virkning, der rationelt kunde udtrykkes ved selve Skattens Beløb. Ligeledes nærer jeg ikke Skygge af Tvivl om, at for sekundære Prioriteters Vedkommende vil det, som Forholdene ere navnlig for Landejendommenes Vedkommende, ikke være muligt at faa det Fra-drag praktiseret, som er Lovens Hensigt. Jeg har allerede været inde paa dette, at efter Landstingets Forslag slipper den løse Kapital ganske overordentlig billigt. Det er ikke alene i Forhold til det, som den Kapital, der er sat i faste Ejendomme, maa betale, at dette gælder, men ogsaa, hvis vi sammenligne det med Folketingets Forslag. Under en Reform, som netop særlig er anlagt paa at drage den løse Kapital, Papirformuen, ind til en Beskatning, som nogenlunde kan være paa Højde med det, der hviler paa andre Skatteobjekter her i Landet, kunne de Bestemmelser, der findes i Landstingets Forslag, paa ingen Maade forsvares. De 0,8 pro mille, der lægges paa den løse Kapital, bliver, vil det let ses, en meget ringe Beskatning i Sammenligning med Folketingets $\frac{1}{2}$ pro mille + for de store Kapitalisters Vedkommende op til $2\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten. Folketingets Forslag beskatter altsaa Formueindtægten af Kapital 2 Gange. Naar vi vende tilbage til Princippet i Folketingets Formue- og Indkomstbeskatning, vil det ogsaa være muligt at nedsætte Skatten paa de faste Ejendomme meget betydeligt, der vil saa aldeles ikke være Brug for den højere Beskatning, man er naaet til i Landstingets Forslag paa de faste Ejendomme, og det er saa ubetinget den rette Vej, man gaar, naar man tager noget fra de haardtbetængede faste Ejendomme og lægger mere paa den løse Kapital, som sikkerlig i langt højere Grad er i Stand til at bære det.

Om den kommunale Beskatning er der kun en Bemærkning, jeg skal gøre i fuld Tilslutning til Flertallets Bemærkninger, og det er den, at jeg kan ikke tænke mig, at man i Folketinget vilde gaa ind paa noget saadant som den ny Overligningskommission. Det var jo allerede en meget stor Indrømmelse, man fra Folketingets Side gjorde i Skattekommissionen, da man gik ind paa den Overligningsmyndighed, som der er foreslaaet. At gaa saa vidt som til det, Landstinget har foreslaaet, faar man